

SCÉNÁŘ K REPORTÁŽI S PAMĚTNICÍ MARIÍ COUFALOVOU

Marie Coufalová je velmi skromná, pracovitá a odolná žena, která pochází ze zemědělské rodiny. Narodila se v Hornicích u Moravských Budějovic v roce 1928. Už jako sedmnáctiletá dívka začala vést velké hospodářství po boku svého muže.

Když se k vládě po roce 1948 dostali komunisté, zabavili Coufalovým zemědělskou půdu a přidělili jim méně úrodné roztroušené kousky.

„Měli jsme dvacet čtyři hektarů, ale měli jsme to v šesti kusech po pětadvaceti mírách, to bylo, no jako velikej kus pole. A když potom přišli, tak pak nám naše pole vzali a dali nám na konci katastru daleko, aby to bylo, a špatný ty pole a pak jsme těch kousků měli šestnáct.“

Muž paní Coufalové musel k soudu, kde ho neprávem odsoudili. Rodina totiž nemohla naplnit státní požadavky na odvádění zemědělských produktů.

„To byla taková hrůza pro mě. Já ho měla ráda jako blázen. A teď oni ho tam nechali, teda dostal jenom rok toho vězení, ale nedovedete si představit, co to bylo pro mě a pro jeho rodiče taky.“

Tím začalo pro paní Coufalovou velmi náročné období, kdy se musela postarat skoro sama o celé hospodářství a tehdy dvouletou dceru. Rodiče manžela už měli vysoký věk a tatínek byl navíc upoutaný na lůžko.

„A tak já jsem druhý den ráno zase, když jsem nakrmila, tak to už jsem jela sama a Marušku jsem nechala doma, kde maminka ji opatrovala, tchýně, a vezla jsem, že mu tam vezmu svetr, to už bylo na podzim, a když jsem přišla tam, jak byla ta věznice v Budějovicích, tak oni řekli, že už ráno je všechny odvezli do Žďáru na Sázavou.“

Ze Žďáru jejího muže později převezli ještě do Kladna, kde pracoval v dolech. Přes veškerou pracovitost a snahu rodině zabavilo socialistické družstvo další majetek – koně. Přišli si pro ně, když Marie Coufalová zrovna nebyla doma.

„Venku jsme měli pověšený chomouty a ty chomouty tam nebyly. Říkám si jejdámne, a tak jsem šla do maštale a otevřela jsem maštal a ty koně byly

pryč. A to byla manželova láska, ten měl koně hrozně rád a opatroval je. Tak já jsem si tam sedla na stoličku, jak jsem na ní dojila krávy, a brečela jsem.“

Ze dne na den se paní Coufalová dozvěděla o povinném vystěhování daleko od domova na státní statek. S maličkou dcerou a jen s věcmi, které si po svatbě přinesla do domácnosti, ji odvezl náklad'ák do Nebřenic ve středních Čechách.

Manžel paní Coufalové strávil nakonec ve vězení osm měsíců. V roce 1953 ho propustili při amnestii.

„Napřed zemřel Stalin asi a potom zemřel Gottwald. Byla amnestie a manžela teda pustili. Takže 4. května on se vrátil teda z toho kriminálu.“

Coufalovi pracovali v zemědělství a později si pan Coufal našel zaměstnání v pivovaru ve Velkých Popovicích. Narodily se jim další dvě děti a usadili se v Jažlovicích. Paní Coufalová nám sdělila rodinné motto, které jí častokrát pomohlo překonat těžké chvíle a náročné životní etapy.

„Čiň správně, neboj se císaře ani krále, a co nechceš, aby ti jiní činili, nečiň ty jim! Celý život se toho držím.“

